

“

Els autors coincideixen que Puigdemont és un personatge desconegut per a la majoria dels catalans

Un president i qu

PERE BOSCH I CUENCA

● El 10 de març passat vàrem convocar cinc escriptors per tal de comentar conjuntament les visions que ofereixen sobre el president de la Generalitat. Carles Porta és l'autor de *L'amic president*; Pep Riera signa *Em dic Carles*; Josep Maria Flores proposa *De pedra picada*; i, finalment, Jordi Grau i Andreu Mas han confegit, conjuntament, *Puigdemont, el president @KRLS*. La primera reflexió sembla obligada. Car-

Carles Puigdemont serà un dels protagonistes de Sant Jordi. Els lectors podran escollir entre quatre biografies del president

les Puigdemont és al càrrec fa menys de tres mesos i ja ha donat peu a quatre biografies. Més d'una, doncs, per cada mes de mandat. Aquest recompte fins i tot podria incloure alguna petició frustrada, ja que el periodista Manuel Cuyàs ha explicat que havia rebutjat l'ofertament d'escriure'n una altra. Sigui com sigui, el seu antecessor en el càrrec, Artur Mas, només va generar quatre aproximacions en cinc anys de mandat, entre les quals cal comptar algu-

Els cinc biògrafs amb el president de la Generalitat i el continuador del 'Cata... què?', Carles Ribera. ANDREU MAS

atre mirades

na proposta que no pot qualificar-se com a biogràfica, com ara el diàleg que va mantenir-hi el periodista Rafael de Ribot (2002).

Els autors coincideixen a indicar que un dels motius principals d'aquest interès rau en el fet que el 130è president de la Generalitat és un personatge desconegut per a la immensa majoria dels catalans; i, a més a més, té un perfil que genera un munt de dubtes, sobretot atenent els reptes

als quals haurà de fer front. Pep Riera assegura que el motiu principal són les circumstàncies en què ha accedit al càrrec; sobretot, la imprevisibilitat. I emfasitza que no era un polític de primera línia, tot i el càrrec d'alcalde de Girona, diputat al Parlament i president de l'AMI. Per la seva banda, un altre dels autors, Jordi Grau, s'afegeix a la teoria del factor sorpresa i recorda especialment el gir que va produir-se arran de la segona intervenció de Puig-

demont en el debat d'investidura, quan els catalans van descobrir "un personatge que sap parlar i es defensa sense alterar-se". També destaca el fet que Puigdemont és el primer president de la Generalitat que, de forma oberta i desacomplexada, afirma que és independentista; i aquest fet provoca que la gent vulgui descobrir-lo. Aquests factors, a parer de tots els autors, han estat avaluats perfectament per les editorials. De fet, Josep Maria Flores recorda que ➔

“

Pep Riera afirma que "Puigdemont fa temps que estava on el país està ara i és el país el que s'ha mogut"

Una biografia volgudament distant

Els periodistes Jordi Grau i Andreu Mas reconstrueixen la trajectòria i el caràcter del president de la Generalitat a partir de més de cinquanta entrevistes

EL LLIBRE

"Puigdemont, el president @KRLS"

Autors: Jordi Grau Ramió i Andreu Mas,
Editorial: Pòrtic,
187 pàgines.

● Jordi Grau, un dels autors del llibre *Puigdemont, el president @KRLS*, resumeix la seva proposta amb el títol que encapçala aquest article. El llibre, escrit a quatre mans conjuntament amb Andreu Mas, s'aproxima a la vida i el caràcter del president de la Generalitat a partir d'una cinquantena d'entrevistes i el seguiment de la petja a través de les hemeroteques. Les fonts són, doncs, extraordinàriament diverses, la qual cosa els permet confeccionar una biografia distant i completa de Carles Puigdemont, en la qual no es defuig cap episodi de la seva trajectòria. L'estil és, a més a més, dinàmic i en alguns capítols, trepidant.

El punt de partença del llibre és el gir inesperat que es produeix el 9 de ge-

ner del 2016, tant en la trajectòria de Puigdemont com en la del país. Els autors retrocedeixen al passat per tal de recuperar dues prediccions premonitòries pronunciades per una parenta llunyana i l'abat de Poblet. A partir d'aquí, el llibre segueix un guió cronològic per reconstruir els episodis, les afeccions i les persones que han marcat la vida de Carles Puigdemont. Ben aviat es descobreixen els fils conductors en la vida del 130è president de la Generalitat: la defensa precoç de la catalanitat, que

comença a manifestar-se al col·legi del Col·lell i aplicarà en totes les expressions de la seva vida; la vocació periodística, manifestada ja durant la seva etapa a l'institut d'Amer i expressada a través d'un conreu acurat de la llengua i l'aposta per vies capdavanteres; i, fins i tot, el seu entorn emocional, des del perfil de la seva dona com el seu reduït cercle d'amistats. Un dels més rellevants és la seva aposta gairebé innata per la independència, en uns moments en què, en paraules dels autors, "els independentistes eren tan pocs que si en faltava un es notava".

Els dos autors, amb el llibre sobre Carles Puigdemont.
QUIM PUIG

“

Torna trist. L'acaben de proposar per ser president de la Generalitat i no és feliç

“

El nostre retrat ha estat bastit, deliberadament, des de la distància, tot i el coneixement del personatge”, diu Jordi Grau

☞ quan va rebre l'encàrrec, des de l'editorial van assegurar-li que a Puigdemont “no el coneixia ningú”.

En qualsevol cas, els lectors s'enfrontaran al dilema de decidir quina de les quatre biografies han de comprar o llegir. Llevat del cas de Jordi Grau i Pep Riera, els autors confessen que no han llegit les altres versions; i, per tant, que difícilment poden valorar-les i comparar-les amb profunditat. Tot i això, Carles Porta s'aventura a afirmar que “tal i com està el procés, hi haurà gent que comprarà tots els llibres”, però els indecisos buscaran referents forans per decantar-se per una altra opció. I afegeix que “el llibre més venut no serà cap

Independentista des de sempre

Els biògrafs de Puigdemont coincideixen a destacar la coherència com a un dels trets més remarcables de la seva personalitat. Tal i com afirma Pep Riera, “ell ja estava on el país està ara i és el país el que s'ha anat movent per situar-lo a ell en el moment adequat”; una reflexió que el porta a concloure que “és el millor president pel moment en què ens trobem”. Jordi Grau coincideix amb aquesta anàlisi i afirma que “porta l'independentisme amb naturalitat. No té necessitat de demostrar res”.

dels quatre, sinó la suma de tots”; una forma elegant d'evitar comparacions amb la resta d'autors.

Tal i com afirma Pep Riera, es tracta de visions diferents. Jordi Grau rebla el clau i afirma que són complementàries. De fet, la biografia que ha construït conjuntament amb Andreu Mas i el diàleg obert amb el president que proposa Carles Porta, es troben a les antípodes: en el primer cas, es tracta d'una visió deliberadament allunyada del personatge, sense defugir els aspectes més grisos de la seva trajectòria; i, en l'altre, la reconstrucció és manifestament íntima, feta a partir d'un diàleg obert amb el personatge. Les fonts utilitzades

Retrat íntim d'un amic

El periodista Carles Porta ha construït una biografia molt personal del president de la Generalitat en què apareix l'univers compartit d'amistats i experiències

● El retrat de Carles Porta sobre Carles Puigdemont es construeix, bàsicament, a partir dels records personals. No hi ha, volgutament, una utilització de les hemeroteques o un recurs sistemàtic a les fonts orals; ni tampoc una voluntat de distanciar-se del personatge per tal d'oferir-ne un retrat objectiu. El cercle de personatges que hi apareixen també és restringit. Carles Porta reconstrueix el cercle d'amistats més íntims del president de la Generalitat.

El llibre està estructurat en forma de dietari i escrit en un estil proper. No segueix un fil cronològic, sinó el format d'una carta oberta que en Xarli adreça al seu amic Puigí per tal d'explicar-li allò que sent i allò que han compartit junts. Ambdós noms són, com es pot suposar, els termes col·loquials amb què en Carles Porta i en Carles Puigdemont es coneixen mútuament.

El punt de partença del llibre és el sopar de cap d'any en què els futurs biògraf i biografat van coincidir amb altres amics i les respectives parelles. En aquell moment es feia difícil sospitar que un dels participants a la trobada seria el 130è pre-

Estic content, però espantat i, sobretot, perplex. ¿Ets el mateix Puigdemont que conec des dels anys vuitanta? Sí, ets tu, et veig igual, però tot el que t'envolta et fa molt diferent

Carles Porta. amb un exemplar del llibre 'L'amic president'. QUIM PUIG

sident de la Generalitat i que l'altre rebria l'encàrrec precipitat de fer-ne un esbós biogràfic. I, de fet, el mateix autor confessa que ni tan sols s'ho acabava de creure el 9 de gener, quan es va donar a conèixer que el president de la Generalitat era un dels seus millors amics.

A partir d'aquest episodi, s'hi ressegueixen algunes trobades prèvies al nomenament de Carles Puigdemont com a president de la Generalitat; i, al mateix temps, alguns episodis o personatges que han marcat la personalitat del president de la Generalitat, com ara l'accident que va patir, la relació amb

la seva esposa, Marcela Topor, o el seu vessant periodístic.

L'autor aprofita qualsevol anècdota o episodi per dissectionar el caràcter de Carles Puigdemont; així, ens el defineix com un home tossut, però, al mateix temps, dialogant, capaç d'acceptar la manera de ser dels altres.

Dos trets que, de segur, l'ajudaran en la tasca com a President de la Generalitat.

EL LLIBRE

"L'amic president"

Autor: Carles Porta
Editorial: La Campana,
132 pàgines.

Conversa distesa entre Puigdemont, el autor i el director de 'Presència', Miquel Riera. A. PUIG

per cadascun dels autors ens donen moltes pistes sobre les intencions i el resultat final. Porta afirma que és el que ho té més senzill: "La meua font sóc jo." A les seves antípodes, Grau destaca que la biografia que han reconstruït parteix d'un coneixement directe del personatge, un seguiment des de fa anys; però, tot seguit, remarca que han parlat amb una cinquantena de persones, des del món familiar fins al polític, passant pel periodístic. És aquesta diversitat en les fonts la que permet oferir una visió més polièdrica del biografat: "Nosaltres no expliquem com és en Carles, sinó com el veuen les persones amb les quals hem parlat." Per la ➔

Segons Pep Riera, feia temps que Puigdemont sostenia que "aquest país ha de ser lliure, però creia que no ho veuria mai"

EL LLIBRE

"De pedra picada"

Autor: Josep Maria Flores.

Editorial: Angle Editorial, 133 pàgines.

De pedra picada

El periodista Josep Maria Flores dissectiona els episodis o elements que defineixen el caràcter de Carles Puigdemont, entre els quals destaca la seva defensa precoç i desacomplexada de l'opció independentista

● La biografia de Josep Maria Flores s'inicia en un moment molt concret: les tres menys cinc minuts de la tarda del dia 9 de gener de 2016, quan l'autor rep un primer *whatsapp* en què se l'adverteix que "sona a retirada de Mas i entrada en escena de Carles Puigdemont a la presidència". El periodista no només reconstrueix aquelles hores en què es va passar "del desànim a l'eufòria" sinó que també intenta respondre a l'interrogant que van fer-se molts catalans en tenir coneixement

de la notícia: "Per què Carles Puigdemont?" O, dit en termes més precisos, per què Artur Mas decideix finalment fer un pas enrere i situar l'aleshores alcalde de Girona com a successor seu? El punt d'arrencada del llibre ja avança que es tracta d'una visió molt personal, tor i l'heterogeneïtat de les fonts. Flores, qui va coincidir amb Carles Puigdemont a la delegació d'El Punt a Blanes, inten-

Un 'whatsapp' d'un amic periodista que cobreix informació política em va posar sobre la pista: "Prepareu-vos que sona a retirada de Mas i entrada en escena de Carles Puigdemont"

ta oferir un retrat deliberadament íntim del president de la Generalitat, amb anècdotes o episodis de primera mà que es barregen amb d'altres de més coneguts. Bona part dels capítols s'enceten amb una frase extreta del blog personal de Puigdemont, una via de comunicació preferent amb la gent i una font ineludible si tenim en compte el

Josep Maria Flores mostra un exemplar de la biografia de Carles Puigdemont 'De pedra picada'. QUIM PUIG

seu activisme. A partir d'aquí i sense seguir necessàriament un fil cronològic, Flores ressegueix el perfil polític de Puigdemont, caracteritzat per la vinculació amb CDC i l'opció inequívocament independentista; l'accés a l'alcaldia de Girona; l'obsessió per la internacionalització del fet català, manifestada en el periple per Europa que va donar com a resultat el llibre *Cata... què?*, recentment reeditat; recrea el seu microcosmos familiar i la coneixença i relació amb la seva esposa, Marcela Topor; analitza les seves fonts d'inspiració cultural i ideològiques; i, finalment, ressegueix amb detall la trajectòria periodística de Puigdemont, tant al Punt Diari (actualment, El Punt Avui) com més enllà d'aquest, ja sigui com a promotor del *Catalonia Today* o l'Agència Catalana de Notícies. Tot plegat, sense defugir els episodis més agredolços de la seva vida. En qualsevol cas, no es tracta tant del desig d'oferir un quadre complet de tots i cadascun d'aquests àmbits o episodis, sinó de destriar-ne algunes anècdotes o elements significatius per tal de confeccionar una visió general de Carles Puigdemont. El lector, en tot cas, trobarà un esbós distès del 130è president de la Generalitat, que podrà complementar, visualment, amb algunes fotografies extretes de la família Puigdemont, dels amics i de l'Arxiu Municipal de Girona.

Josep Maria Flores confessa que Puigdemont va llegir el llibre abans d'enviar-lo a impremta, però assegura que "no ha tocat res"

→ seva banda, Pep Riera destaca, com a font d'inspiració, el coneixement personal i, a partir d'aquest, la llarga conversa amb el president de la Generalitat. I afegeix que, a part de Carles Puigdemont, ha parlat només amb dues persones més: el seu oncle i Artur Mas. Finalment, Josep Maria Flores considera que "el retrat que podia oferir directament no tenia gran interès", per la qual cosa va voler afegir-hi altres visions per completar un retrat més polièdric, "compost per gent que en té un coneixement molt íntim amb d'altres que el tenen molt més puntual". I, en aquest darrer conjunt, destaca el cas de Queco Novell.

L'equip de futbol de sant Jordi

Una vegada enllestida la taula rodona, ens desplaçem fins al Palau de la Generalitat. El president exerceix de guia i ens mostra la capella de Sant Jordi. Juntament amb ell, descobrim una caixa forta on es guarden alguns tresors preuats. La caixa s'obre de forma molt esporàdica i els guies fins i tot tenen dificultats per encertar la combinació. A la sala s'hi conserva un reliquiari amb alguns ossos del sant. Un dels guies diu: "Si comptéssim les restes que n'hi ha al món, completariem un equip de futbol."

Finalment, els preguntem si creuen que el president de la Generalitat se sentirà identificat amb el retrat que n'han fet i si ha llegit l'esborrany dels respectius llibres. Jordi Grau afirma que "hi haurà algunes coses que li agradaran i altres que no" i assegura que Puigdemont "no ha llegit el nostre llibre ni ens ha passat pel cap". La resta d'autors, contràriament, confessen que el president de la Generalitat s'ha llegit les galerades. Una altra cosa ben diferent és que les seves observacions s'hagin incorporat al text final. En aquest sentit, Josep Maria Flores afirma que el president "ha estat molt respectuós. No ha tocat res". Carles Ribera, que ha completat la visió

El president vist pel president

Pep Riera reconstrueix “de què està fet el president” a través, sobretot, d’una llarga conversa amb el mateix Carles Puigdemont

● Pep Riera intenta respondre la pregunta que apareix en el subtítol del llibre i que molts catalans van fer-se aquell diumenge, 10 de gener del 2016, quan Carles Puigdemont es va convertir, de manera inesperada, en el protagonista de l’actualitat política. Tal com confessa en el primer capítol, la seva proposta no consisteix en una “biografia extensa del personatge, sinó una aproximació extensa a la seva personalitat”.

Per respondre la pregunta “de què està fet el president”, Pep Riera recorre bàsicament a tres fonts, totes orals: tres converses, amb Artur Mas, l’oncle Josep i el mateix Puigdemont. Tot plegat, tamisat per la perspectiva de qui coneix el president des de l’etapa en què van coincidir a l’institut d’Amer i amb qui va entrar a la redacció del Punt Diari gairebé de manera simultània. La font principal és, però, una llarga conversa amb Carles Puigdemont, a partir de la qual Riera reconstrueix el seu trencaclosques vital, incidint sobretot en els elements o esdeveniments que han anat confegint la seva personalitat. De Puigdemont també en manlleva un bon munt de reflexions i vivències aparegudes al seu blog personal, una font ineludible si tenim en compte el paper que tenen les xarxes socials per al president.

Els títols de cada capítol són, en aquest sentit, un indicador inconfusible per entendre els punts cardinals en què s’ha mogut Carles Puigdemont al llarg de la seva vida. Riera evoca l’es-

EL LLIBRE

“Em dic Carles. De què està fet el president”

Autor: Pep Riera Font
Editorial: Ara Llibres,
155 pàgines

cenari i els protagonistes de la seva infantesa, des de la seva família fins a la vida a Amer; la configuració del seu caràcter, la ideologia i el compromís polític, que va de l’activisme més residual al paper d’aquests darrers anys al capdavant de l’AMI, passant per la militància a la JNC i l’accés a l’alcaldia de Girona; o la vocació pel periodisme, exercida des del Punt Diari (actualment El Punt Avui) i també des de l’aposta pionera per

“«Mentre et reconegui, vas bé.» No m’ho havia preparat, però quan ens vam veure amb en Carles [...] per mantenir la llarga conversa que és la base d’aquest llibre, això és el que li vaig dir”

les noves tecnologies o el projecte de l’Agència Catalana de Notícies. Els capítols no segueixen estrictament un fil cronològic, sinó més aviat temàtic. En els quatre darrers, Pep Riera situa la mirada en l’acceleració dels esdeveniments a partir del 10 de gener i reconstrueix l’accés de Carles Puigdemont a la presidència de la Generalitat, fa una dissecció del seu discurs d’investidura i recull les seves primeres impressions sobre el repte colossal que té al davant.

Pep Riera, amb el llibre amb què ens intenta descobrir “de què està fet el president”. ANDREU PUIG

Les relíquies de Sant Jordi, comentades per Puigdemont a dos dels biògrafs. ANDREU PUIG

internacional de Catalunya tal i com va deixar-la Carles Puigdemont el 1994, s’afegeix a la conversa i afirma que Puigdemont “està d’acord amb el 75% del meu llibre com a mínim”, atès que va escriure’l ell mateix. Carles Porta destaca que Puigdemont s’hi reconeixerà massa i que quan va deixar-li el llibre per llegir l’únic retret que va fer-li és “vols dir que això cal explicar-ho? Vols dir que això interessa a la gent?” I afegeix que ha fet algun retoc de precisió; un fet molt adequat al seu caràcter metòdic. Tot i això, tots els autors coincideixen que no han volgut construir retrats a la contra, entre altres raons “perquè aquests ja els faran des de Madrid”.

Tal i com està el procés, hi haurà gent que els comprarà tots, però la majoria optaran per un”, afirma Carles Porta

L'observador observat

El periodista Carles Ribera pren el testimoni de Carles Puigdemont i ressegueix el ressò del procés sobiranista a través de la premsa internacional

EL LLIBRE

"Cata...què?
Catalunya vista per la
premsa internacional
1926-2016"

Autors: Carles
Puigdemont i Carles
Ribera.

Editorial: Edicions La
Campana, 319 pàgines.

● No es tracta d'una biografia; però la reedició del llibre *Cata...què?*, publicat per Carles Puigdemont el 1994 i perllongat per Carles Ribera, ens ajuda a entendre moltes coses de l'actual president de la Generalitat. La més evident de totes és el seu caràcter pioner a l'hora d'incidir en el factor internacional; i, més concretament, la vocació de resseguir la premsa que s'edita més enllà del nostre país, convertida en passió quan Catalunya esdevé l'objecte d'estudi. Va ser amb aquest propòsit que, fa més de vint anys, el jove periodista Puigdemont va assumir el repte de rastrejar les hemeroteques de mig Europa per tal de copsar com era contemplat el nostre país des del 1926 fins aleshores. La data inicial no era gens ociosa. Malgrat els antecedents, aquell any la premsa estrangera comença a interessar-se per la qüestió catalana a través de l'experiència fallida del complot de Prats de Molló i, sobretot, el judici a Francesc Macià.

El llibre *Cata...què?* va ser innovador; però la recerca de Carles Puigdemont arribava fins al 1994; i, a més a més, resultava gairebé impossible trobar-lo a llibreries que no fossin de vell. Vint anys després d'aquella data, el món de la premsa ha canviat de forma radical, la qual cosa permet afinar molt millor la recerca. I també ho ha fet, com es pot suposar, l'interès suscitat pel nostre país, sobretot a partir del 2009, quan arrenca oficialment el procés arran de les consultes sobiranistes. L'atzar ha

Carles Ribera durant la presentació de la reedició de *Cata...què?*, al costat d'Oriol Junqueras, Carles Puigdemont i Artur Mas.
ORIOI DURAN

Avui, Catalunya té entitat política individual. Som a l'agenda mediàtica internacional amb carpeta pròpia, per més que estigui associada al gruixut dossier espanyol

volgut, a més a més, que l'autor del llibre hagi esdevingut un dels focus d'atenció principals. Carles Ribera, que ha assumit el repte de continuar la recerca de Puigdemont fins al moment actual, sintetitza perfectament el canvi de papers que s'ha produït: "Es tracta d'un llibre que comença amb una persona observant la premsa estrangera i acaba amb una premsa estrangera observant-lo a ell. L'observador observat." A banda d'aquesta paradoxa, l'escenari ha

canviat de forma radical, gairebé irreconeixible: "Catalunya s'ha revelat com un actor molt rellevant de la informació internacional, d'una manera sostinguda i intensa com mai abans no s'havia donat." Tal com afirma el mateix autor en el pròleg del llibre, "fa vint anys Catalunya ja era coneguda, o potser era una semidesconeguda evocadora. Una curiositat cultural, antropològica, que emergia de tant en tant associada a un conflicte polític espanyol o a un esdeveniment internacional esportiu o festiu. Avui Catalunya té entitat política individual. Som a l'agenda mediàtica internacional amb carpeta pròpia per més que estigui associada al gruixut dossier espanyol". L'interrogant ja no està situat en l'explicació del subjecte, sinó en el camí que ha emprès, absolutament apassionant per a qualsevol periodista mínimament inquiet i objectiu.

ATENCIÓ!

OSOR

FIRA DEL SENGLAR D'OSOR DIUMENGE 10 D'ABRIL

- Inauguració amb **Martí Gironell**.
- **Tirolina** Salvatge.
- **Gastronomia del senglar**.
- Fira d'artesia.
- Activitats lúdiques.
- Bateig d'en Barrina.
- Fi de fira amb **Cesk Freixas**.
- **Exhibició d'aus rapinyaires**.
- Esmorzar de caçadors.
- Mostra de **gossos de cacera**.
- Concentració de vehicles clàssics.
- Espectacles infantils.
- Cercavila de gegants.
- Espai d'exposició d'artistes.
- Actuació de la **coral Rosó**.

